

Budapest, 1891. április 2. – Budapest, 1978. április 10.

Piarista novíciusként a váci Püspöki Római Katolikus Szeminárium és Teológia hallgatója volt, de tanulmányait félbehagyva 1913-ban kilépett a rendből s a budapesti tudományegyetemen jogtudományi oklevelet szerzett. Diákkorában ismerkedett meg a marxizmussal, 1913–1914-ben ügyvédjelöltként már cikkei jelentek meg a Népszavában és a Szocializmusban. 1914-ben behívták katonának, 1915-ben az orosz fronton hadifogságba esett, részt vett a hadifoglyok kommunista mozgalmában, 1920. márciusban Irkutszkban belépett a bolsevik párt magyar csoportjába, majd különböző szibériai településeken, 1920-1923-ig, később Moszkvában pártfunkcionárius volt. 1926-ban, Moszkvában az ún. Professzorképző Intézet filozófiai szakán végzett. 1928–1930-ban az ún. Keleti Dolgozók Kommunista Egyetemén az Afrika Tanszék rendes tanára, a tanszék vezetője 1933-ig, majd a Nemzetközi Agrárintézet tudományos munkatársa és a Nemzetközi Lenin Iskola rendes tanára, 1936–1937-ben a Komintern szerkesztői és kiadói osztályának munkatársa, 1937-ben az Afrika Tanszék vezetője. A sztálini tisztogatások idején kizárták a pártból, és elbocsátották állásából, 1938–1941-ben a Szovjet Tudományos Akadémia Történelmi Intézetének tudományos munkatársa volt. 1941. júniustól 1943-ig a moszkvai rádió magyar adásának fordítója; 1941. október-decemberben egyúttal szerkesztője és bemondója, majd a Szovjet Tudományos Akadémia Néprajzi Intézete és az Idegen Nyelvű Könyvkiadó munkatársa 1945-ig. 1945. januártól áprilisig a moszkvai Kossuth Rádió szerkesztő-munkatársa. 1945. szeptemberben hazatért, a Külügyminisztérium állományába került, a washingtoni követség munkatársa–miniszteri tanácsosi rangban 1947. július 30.–1948. június 26. között, majd a Magyar Köztársaság washingtoni nagykövete 1948. július 20-tól 1949. szeptember 17-ig. Hazarendelése után a Külügyminisztérium Politikai Főosztályának vezetője, és a Külügyi Akadémia igazgatója, majd külügyminiszter-helyettes 1954-től 1955. január 12-ig. A külügyminiszter első helyettese 1958. február 15-ig volt, majd külügyminiszterként 1958. február 15.–1961. szeptember 13. között szolgált. Az MSZMP KB tagja 1959. december 5. és 1970. november 28. között volt. Kutatóként az afrikanisztika nemzetközileg is elismert képviselője volt. 1963-tól haláláig a Béke Világtanács tagja, az Országos Béketanács elnökévé 1964-ben választották meg, a Béke Világtanács Elnöksége végrehajtó bizottságának tagja 1971-től. 1962-ben a történelemtudományok doktora címet szerzett.